

harangzugásról van szó, akkor a színpad különböző oldalán egy-egy létrára felaggatnak különböző hangú acélrudakat, amiket vastag fakalapáccsal ütögetnek. A sokfelől felhangzó harangbúgás azután oly hatást idéz elő, amilyent a való életben szoktunk hallani.

Harangozó Gyula, a M. Kir. Operaház magántáncosa, sz. 1908-ban, Budapesten. Eleinte hivatalnok volt, majd 1926-ban kartáncosnak szerződött a M. Kir. Operaházhoz. 1929. tavaszán ráosztották Falla: »A háromszögletű kalap« c. balletjének főszerepét, amelynek eljátszása után magántáncosnak szerződötték.

Haraszthy (Feigler) Hermin, színésznő, abban az ötvenkét esztendőben, amely 1871. febr. 22-én Esztergomban történt születésétől 1921. máj. 17-én, Budapesten bekövetkezett haláláig eltelt, dicsőséggel koszorúzott, folyton felfelé ívelő pályafutásában a harmonikus művészi életnek csak szépségét, derűjét tüntette fel. Törvényszéki bírónak volt a leánya, a színészethez tehát oly társadalmi osztályból került, amely még csak kevéssel előzőleg megremült volna az ily pályaválasztás gondolatától. De a kis Hermin csodás gyorsasággal igazolta ezt a választást. Alig tizenhat éves és már a szokottnál jóval gyorsabb iramban végzi a színészeti akadémia tanfolyamait. A vizsgáján, 1887-ben, feltűnik Júlia szerepében, kevéssel utóbb a szerepet Makón játssza, amikor horányi Pálffy György adta Romeót. A tragédia partnerjei az életben — 1888. márc. 10. Szeged — szent frigyre lépnek, amely — talán színészsors? — nem tudott tartóssá erősödni, de két derék gyermekkel ajándékozta meg a hazát. A leánygyermek, horányi Pálffy Margit, most Vasváry Géza h. államtitkár felesége, a fiú, horányi Pálffy Aurél, most a fővárosi magisztrátus kiváló tagja. Az a művészet, amelyért Haraszthy Hermin ideális lényének minden ízével lángolt, ellenállhatatlanul vonzotta. Amíg Pálffy György a Nemzeti Színháznál töltött be jeles pozíciót, Haraszthy Hermin Krecsányi Ignác temesvári színtársulatához került, amely több más vidéki nagyvárosban, nyáron pedig a Budai Színkörben játszott. Bizo-

nyára Haraszthy Herminnek nagy része volt abban, hogy Krecsányi nem tudott megbékülni a Színkör elnevezéssel s a Horváth-kert népszerű arénáját Fővárosi Nyári Színház névre keresztelte. Talán csak az úttörők legszebb idejében emelkedett vidéki színész az elismertség oly fokára, mint Haraszthy Hermin a szerény faalkotmányban. Fejedelmi jelenség volt, a Zrínyi Ilonák mintaképe, de igazi nagyvilági eleganciával tudta viselni a modern szalonszíndarabok divatruháit is. Erőteljes drámai játéka mellett meg-megcsillogtatta humorát, bár még nem is sejtve, hogy aránylag nagyon korán fog áttérni a kacagtató szerepek körére. Azt mindenki természetesen tartotta, hogy az alakuló Vígszínház alapítói mindenekelőtt a Budai Színház szendéjét szerződtették. Hiszen régen Budapesten volt a helye. Családjának több más tagja kapcsolódott bele a fővárosi művészi életébe. Többek között Márkus Emiliának, a Nemzeti Színház nagy művésznőjének volt a sógornója, amennyiben nőtestvérét, Jankát, Liszt Ferenc tanítványát, Márkus József, a későbbi főpolgármester vette nőül. A Vígszínházban kezdődött pályafutásának új korszaka. Sikerről sikerre vitte ez a pályafutás. Az »Államtitkár«-ban francia könnyedséget mutatott, kevéssel utóbb a »Beestelenek«-ben oly tragikus magaslatra tudott emelkedni, hogy amikor utóbb egy olasz társulat is eljátszotta Rovetta drámáját, a vendégek minden méltatása mellett is Haraszthy Hermin dicsőségét zengték. A legkülönbözőbb szerepeket játszotta, legboldogabban akkor, ha magyar jelmezt ölthetett, mint az »Ocskay brigadéros« Tisza Ilonájának szerepében, vagy az »Obsitos« nagyasszonyának alakjában. Nagyasszony maradt akkor is, amikor áttért arra a szerepkörre, amelynek sikerei, mint a legutolsók és legfrissebbek, természetszerűen legemlékezetesebbek is. Egyéniségének finomságával, kedélyének gazdagságával, temperamentumának elragadó voltával, amelyet mindenki élvezett, aki vele társadalmilag érintkezésbe jutott, valami tiszteletet parancsoló, nemes zománcot kölcsönzött magának a színészeti hivatásnak is. Ha nálunk is divatos lenne az a kitüntetés, amelyet királyi kegy ajándékoz az angol nagy művésznőnek, Haraszthy Hermin bizonyára